

[Søren Andersen.]

ærede minister, men for at give udtryk for, hvor stærkt det ligger os på sinde at få stadfæstet og knæsat folkepensionstanken.

Med disse ord tilsiger jeg velvillig behandling af de 2 nævnte lovforslag.

Peter Larsen: Jeg skal tillade mig at gøre nogle få bemærkninger til lovforslaget om ændringer i lov om den offentlige sygeforsikring. Som lovforslaget er formet, er det et led i den helhedsløsning, den høje regering nu søger gennemført. Men ved en nærmere gennemgang af lovforslaget afslører der sig en række ændringer, der ikke alene drejer sig om forhøjelse af dagpengesatserne, men også berører visse principper i selve loven. I første række gælder det sygedagpengenes omfang og virkning og en udvidelse af befordringsgodtgørelsen. Men det vedrører også de ændringer af fortsættelsessygekassernes stilling, som den højtærede minister bebudede i efteråret, da vi her i tinget diskuterede oppositionens forslag om at ændre disse kassers status.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed fordybe mig i de ikke færre end 39 ændringer, den højtærede minister foreslår. Men jeg tror på den anden side, det vil være rigtigt at berøre visse af dem nu, da loven skal revideres.

I loven af 1960 er det forudsat, at dagpengesatserne skal revideres nu. Jeg vil gerne give udtryk for, at venstre er enig i, at der finder en rimelig ajourføring sted — ikke mindst på baggrund af hele den økonomiske udvikling — under hensyn til, at sygdom normalt er en stor belastning for de mennesker, der rammes, og det gælder ikke alene lønmodtagerne, men også alle andre ude i erhvervslivet. Men når dette er sagt, vil jeg gerne tilføje, at vi fra venstres side også kan være enige i, at det under hensyn til den økonomiske situation i al almindelighed og måske helhedsløsningen i særdeleshed bør ske i to tempi.

For os at se er der to punkter vedrørende disse problemer, der må overvejes. Det første er spørgsmålet om finansieringen af selve sygelønsordningen. Det har jo vist sig, siden vi i 1960 gennemførte loven, at bestemmelsen om, at de $\frac{5}{6}$ af udgifterne ved sygelønsordningen skulle dækkes af bidrag fra arbejdere og arbejdsgivere og $\frac{1}{6}$

af bidrag fra staten, ikke har kunnet holde. Vi gav allerede dengang fra venstres side udtryk for tvivl om, at de beregninger, som fulgte loven, og som dannede grundlag for vore debatter om disse ting, var tilstrækkelig fyldestgørende, ikke mindst under hensyn til den udvidelse af områderne, der fandt sted ved overgangen fra den mellem arbejdsmarkedets parter frivilligt aftalte dagpengeordning til den obligatoriske ordning, som er hjemlet i loven af 1960. Det har jo vist sig, at staten i stedet for $\frac{1}{6}$ må betale det dobbelte, nemlig $\frac{1}{3}$.

Det andet punkt, som vi finder må ændres, er fordelingen, der spiller en stor rolle, idet sygelønsudgifterne ifølge forslaget er 118 mill. kr., og der er ingen tvivl om, at dette beløb vil vokse, navnlig når man i forslaget søger at ændre karenstiden og reelt udvider kredsen af de forsikrede.

Må jeg her indskyde, at vi fra venstres side er tilfreds med, at man ved denne udvidelse også søger at dække enkepensionisterne, som måske er en af de befolkningsgrupper, der er dårligst stillet, og giver adgang til, at de kan komme med. Vi vil gerne have en overvejelse af hele dette spørgsmål, og en sådan overvejelse og analyse hører hjemme i folketingsudvalget. Men vi går til dette arbejde med den samme indstilling, som vi havde i 1960, nemlig den, at de forsikrede og de bidragspligtige må bære en større part af de udgifter, der er forbundet hermed.

Vi vil også gerne have en overvejelse af nyordningens karakter med hensyn til dagpengesatsernes størrelse, navnlig fordi forslaget er bygget op på grundlag af en aftale mellem parterne på arbejdsmarkedet. Her er vi i den situation, at det kun er den ene part, der har anbefalet, og det forekommer venstre, at vi må prøve at overveje spørgsmålet netop af den grund.

Jeg synes også, der kan være grund til overvejelser vedrørende de såkaldte frivillige dagpenge. Man opretholder stadigvæk den uheldige forskelsbehandling på visse punkter. For det første har man med hensyn til de frivillige dagpenge den ordning, at folk uden for lønmodtagernes kreds har en længere karenstid, en længere ventetid, idet de har 12 dage imod lønmodtagernes 6 dage. Jeg kan ikke se, der kan være nogen rimelighed i at opretholde en